

är mer säker på att dessa nycklar har återställts och att dessa förrättningar åter finns tillgängliga genom Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga än jag är säker på att jag står framför er vid denna talarstol och att ni sitter framför mig under den här konferensen.

Var starka. Lev trofast efter evangeliet även om andra omkring er inte gör det. Försvara er tro på ett artigt sätt och med medkänsla, men försvara den. En lång rad inspirerade röster, bland annat dem ni kommer att höra under den här konferensen och rösten ni just hörde när president Thomas S. Monson talade, visar er stigen mot kristuslikt lärjungeskap. Det är en trång och smal stig utan mycket spelrum inom vissa områden, men den kan vara spännande och givande att färdas på, "med ståndaktighet i Kristus, med fullkomligt klart hopp och kärlek till Gud och till alla människor".¹⁹ När ni modigt sätter den kursen alstrar ni en orubblig tro och finner skydd mot onda vindar, ja, mot pilar i virvelvinden, och ni får känna vår Återlösares klippa, hans styrka. Om ni bygger ert aldrig sviktande lärjungeskap på den *kan ni inte* falla.²⁰ I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Jakobs bok 1:8.
2. 1 Nephi 19:9.
3. 1 Kor. 12:31; Ether 12:11.
4. Hebr. 11:32–38.
5. Matt. 23:37–38.
6. 2 Mos. 3:8.
7. Se 2 Mos. 20:3–17.
8. 2 Krön. 18:7.
9. Mosiah 13:4.
10. Jes. 30:9–11.
11. Se Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* (1978), s. 15–16.
12. Se Matt. 5:29–30.
13. Matt. 10:34.
14. Mark. 5:17.
15. Se Matt. 9:34.
16. Joh. 15:12.
17. Joh. 14:15.
18. Matt. 5:19; kursivering tillagd.
19. 2 Nephi 31:20.
20. Se Helaman 5:12.

Äldste Ronald A. Rasband
i presidentskapet för de sjuttio

Lärjungeskapets glädjerika börda

Att stödja våra ledare är en förmån, och med den följer ett personligt ansvar att dela deras bördor och vara Herrens lärjungar.

Den 20 maj förra året svepte en kraftig tornado fram över Oklahoma Citys förorter i centrala Förenta staterna och plöjde upp en nära 2 km bred och 3 mil lång gata. Denna storm, ett angrepp av förödande tornador, förändrade landskapet och livet för människorna i dess väg.

Bara en vecka efter den kraftiga stormens framfart fick jag i uppdrag att besöka området där hem och tillhörigheter låg utströdda över de tillplattade och ödelagda grannskapen.

Innan jag åkte dit talade jag med vår käre profet president Thomas S. Monson, som tycker om sådana uppdrag åt Herren. Med respekt inte bara för hans kallelse utan även för hans godhet, frågade jag, "Vad vill du att jag ska göra? Vad vill du att jag ska säga?"

Han tog mjukt min hand, som han skulle ha gjort med vart och ett av offren och var och en av dem som hjälpte till efter förödelserna om han varit där, och sade:

"För det första, tala om för dem att jag älskar dem.

För det andra, tala om för dem att jag ber för dem.

För det tredje ber jag dig tacka alla som hjälper till."

Som medlem i de sjuttios presidentskap kände jag tyngden på mina axlar i de ord Herren talade till Mose:

"Kalla samman sjuttio män av de äldste i Israel, sådana som du vet är folkets äldste och dess tillsyningsmän bland folket ...

Där skall jag då stiga ner och tala med dig, och jag skall ta av den Ande som är över dig [Mose] och låta den komma över dem. De skall tillsammans med dig bära bördan av folket, så att du slipper bära den ensam."¹

Dessa är ord från forna dagar, men Herrens ordning har inte ändrats.

För närvarande har Herren i kyrkan kallat 317 sjuttio som verkar i 8 kворum för att hjälpa de tolv apostlarna att bära den börda som lagts på första presidentskapet. Med glädje känner jag det ansvaret i djupet av min själ, liksom mina medbröder gör. Vi är emellertid inte de enda som hjälper till i detta underbara verk. Som medlemmar i kyrkan över hela världen har vi alla den underbara möjligheten att vara till hjälp för andra.

Jag hade fått veta av vår käre profet vad de stormdrabbade människorna behövde – kärlek, böner och uppskattning för hjälpende händer.

I eftermiddag får var och en av oss höja vår högra arm till rätt vinkel och stödja första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum som profeter, siare och uppenbarare i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Detta är inte bara en formalitet och inte heller förbehållet dem som är kallade till ledarskap över hela kyrkan. Att stödja våra ledare är en förmån, och med den följer ett personligt ansvar att dela deras bördor och vara Herrens Jesu Kristi lärjungar.

President Monson har sagt:

”Det finns människor omkring oss som behöver vår uppmärksamhet, vår uppmuntran, vårt stöd, vår tröst och vår vänlighet – de kan vara familjemedlemmar, vänner, bekanta eller främlingar. Vi är Herrens händer här på jorden, med uppdraget att tjäna och lyfta hans barn. Han är beroende av var och en av oss ...

’Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig’ [Matt. 25:40].”²

Reagerar vi med kärlek när vi får

möjlighet att göra ett besök, ringa någon, skriva ett meddelande eller tillbringa dagen med att tillgodose någon annans behov? Eller är vi som den unge mannen som gjorde anspråk på att följa alla Guds bud:

”Allt detta har jag hållit. Vad är det mer som fattas?”

Jesus svarade: ’Vill du vara fullkomlig, gå och sälj vad du äger och ge åt de fattiga. Då skall du få en skatt i himlen. Och kom sedan och följ mig.’”³

Den unge mannen kallades till ett större tjänande vid Herrens sida, till att utföra Guds rikets verk på jorden, men han gick sin väg, ”ty han ägde mycket”⁴.

Hur är det med våra jordiska ägodelar? Vi kan se vad en tornado kan göra med dem på bara några minuter. Det är så viktigt att vi var och en strävar efter att samla våra andliga skatter i himlen – genom att använda vår tid, våra talanger och vår handlingsfrihet i Guds tjänst.

Jesus Kristus fortsätter att kalla oss: ”Kom ... och följ mig”⁵. Han vandrade runt i sitt hemland med sina efterföljare på ett osjälvviskt sätt. Han fortsätter att vandra med oss, stå vid vår sida och leda oss. Vi följer

hans fullkomliga föredöme genom att erkänna och ära Frälsaren, som har burit alla våra bördor genom sin heliga och frälsande försoning, den yttersta handlingen av tjänande. Det han ber var och en av oss att göra är att villigt ta på oss lärjungeskapets glädjerika ”börda”.

Medan jag var i Oklahoma fick jag tillfälle att träffa några av de familjer som drabbats av de kraftiga tromberna. När jag besökte familjen Sorrels blev jag speciellt berörd av deras dotter Toris upplevelse. Hon gick då i femte klass på Plaza Towers grundskola. Hon och hennes mamma är med oss här idag.

Tori och några vänner satt tätt packade inne på en toalett för att få skydd när tornadon rasade genom skolan. Lyssna när jag läser Toris egen redogörelse för den dagen:

”Jag hörde att något träffade taket. Jag trodde att det bara haglade. Ljudet blev starkare och starkare. Jag bad en bön om att vår himmelske Fader skulle beskydda och bevara oss alla. Plötsligt hörde vi ett högt sugande ljud, och taket försvann precis ovanför våra huvuden. Det blåste jättemycket och bråte flög omkring och träffade

mig överallt på kroppen. Det var mörkare ute och det såg ut som om himlen var svart, men det var den inte – det var tornadons insida. Jag bara blundade och hoppades och bad att allt snart skulle vara över.

Plötsligt blev det tyst.

När jag tittade igen såg jag en stoppskylt precis framför ögonen! Den nuddade nästan vid näsan.”⁶

Tori, hennes mamma, tre av hennes syskon och många vänner som också var i skolan med henne överlevde tornadon som genom ett under – sju av deras skolkamrater gjorde det inte.

Den helgen gav bröderna i prästdömet många välsignelser till medlemmar som drabbats av stormen. Det gjorde mig ödmjuk att få ge Tori en välsignelse. När jag lade händerna på hennes huvud kom jag att tänka på ett favoritskriftställe: ”Jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runtomkring er för att upprätthålla er.”⁷

Jag rådde Tori att komma ihåg den dagen då en Herrens tjänare lade sina händer på hennes huvud och sade att änglar hade beskyddat henne under stormen.

Att räcka ut en hand och rädda varandra, under alla förhållanden, är oändligt rik kärlek. Det var sådant tjänande jag såg i Oklahoma den veckan.

Ofta får vi möjlighet att hjälpa andra i deras stunder av nöd. Som medlemmar i kyrkan har vi var och en det heliga ansvaret att ”bära varandras bördor så att de kan bli lätta”⁸, att ”trösta dem som står i behov av tröst”⁹, att ”hjälpa de svaga, lyfta upp händerna som hänger ned och styrka de matta knäna”.¹⁰

Bröder och systrar, Herren är tacksam för var och en av er, för de oräkneliga timmar och alla de

ansträngningar, stora eller små, som ni så generöst och barmhärtigt ägnar åt tjänande varje dag.

Kung Benjamin lärde i Mormons bok: ”När ni är i era medmänniskors tjänst, är ni endast i er Guds tjänst.”¹¹

När vi inriktar oss på att tjäna våra bröder och systrar kan vi bli vägleda till att fatta gudomliga beslut i våra dagliga liv, och det förbereder oss på att värdera och älska det som Herren älskar. När vi gör det vittnar vi med vårt eget liv om att vi är hans lärjungar. När vi är engagerade i hans verk känner vi att hans Ande är med oss. Vi tillväxer i vittnesbörd, tro, tillit och kärlek.

Jag vet att min Återlösare lever, ja, Jesus Kristus, och att han talar till och

genom sin profet, vår käre president Thomas S. Monson, i våra dagar.

Må vi alla finna den glädje som kommer genom det heliga tjänandet att bära varandras bördor, även de enkla och små, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 4 Mos. 11:16–17.
2. Thomas S. Monson, ”Hur har jag hjälpt någon idag?”, *Liahona*, nov. 2009, s. 86, 87.
3. Matt. 19:20–21.
4. Matt. 19:22.
5. Matt. 19:21.
6. Victoria (Tori) Sorrells upplevelse, återberättad 16 jan. 2014.
7. Läran och förbunden 84:88.
8. Mosiah 18:8.
9. Mosiah 18:9.
10. Se Läran och förbunden 81:5.
11. Mosiah 2:17.

